

lilla husbonde, som aldrig slog mig eller ansträngde mig öfver min förmåga, och alltid gaf mig tillräckligt att äta och dricka. Vi åsnor äro dessutom inga läcker-gommar; affallet ur trädgården, det gräs, som hvarken hästar eller kor vilja äta — potatisskal, litet morötter eller kålrötter — detta är alldeles nog för oss.

Men äfven under denna lyckliga tid hade jag på sätt och vis mina pinodagar. Det var vid de tillfällen, då min matmor hyrde ut mig åt barnen i grannskapet. Hon var ganska fattig, och de dagar, då hon ej behöfde mig till något annat arbete, var hon glad att förtjäna några öre genom att hyra ut mig åt herrskapet på den närbelägna herrgården. Där funnos många barn, och jag måste till min ledsnad säga, att de ofta behandlade mig långt ifrån väl.

Följande händelse tilldrog sig vid ett af dessa tillfällen.